

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. január 19.
(vasárnap)**

Horváth Géza

NINCS MÁS FUNDAMENTUM

Lekció: Máté 7,24-29

Alapige: 1Korinthus 3,11-15

Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát, az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni; de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.

Imádkozzunk!

Leborulunk előtted, Istenünk, és köszönjük, hogy ezt tehetjük ezen a délelőttön. Tedd azonban világossá előttünk, hogyan tesszük ezt. Hogy jöttünk ide, milyen szívvel, hogyan éltük a mögöttünk levő hétköznapokban az élet-istentiszteletét, milyen gondolatok vannak elménkben, szívünkben, mi jár át bennünket, mi tölt be, mik azok a nehézségek, problémák, gondok, amelyekkel szemben talán úgy állunk, hogy megoldhatatlanok. Tedd előttünk világossá, hogy csak a mi számunkra, mert nálad és neked semmi nem lehetetlen.

Láss meg, Urunk, bennünket úgy, ahogy vagyunk, nem úgy, ahogy mi látjuk magunkat, vagy a másikat, hanem úgy, ahogy az igében van megírva: előtted leplezetlenek és mezítelenek mindenek.

Segíts nekünk, hogy ne akarjunk valamilyen álarcot, kegyes pózt magunkra venni, hanem alázattal hajtsunk térdet előtted, kiöntve szívünk egész tartalmát.

Megvalljuk, Urunk, hogy bűnös emberekként vagyunk és állunk előtted, de ugyanakkor szeretnénk belekapaszkodni ígéretedbe, hogy így is jöhetünk, amint vagyunk. Köszönjük hívó hangot, szavadat, amelyet ennek ellenére mégis közölsz velünk, amelyet mégis hallhatunk. A veled való áldott közösségben és az egymással való kapcsolatunkban is kérünk, hogy szentelj meg most bennünket úgy, ahogy énekeljük: Szent e hely, légyenek szentek, kik e házban megjelentek.

Kérünk, cselekedd ezt velünk, segíts a te fényedben meglátni az életünket, hogy az a ruha, amelyet olyan fehérnek gondolunk, az előtted mennyire szürke, vagy mennyire piszkos. Segíts meglátnunk a lehetőséget, hogy az előtted való hó-

dolatban azt is kérhetjük: tiszta szívet teremts bennem, ó Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.

Könyörülj rajtunk, mi Istenünk.

Ámen.

Igehirdetés

A napokban olvastuk bibliaolvasó vezérfonalunk szerint Jézus Krisztusnak egyik példázatát a bölcs és a bolond építőmesterről. A gyerekek szeretik ezt a történetet, és azt az éneket, amely erről szól: a bolond homokra épített, az okos sziklára épített. Az egyik háza megmaradt, a másik háza pedig elpusztult. És végül a harmadik versben van a konklúzió: te azért építsd életed Krisztusra, és a ház örökké áll. Tetszik nekem ebben az énekben, hogy nem azt mondja: a ház megmarad, hanem a ház örökké áll. Tudjuk az igéből, hogy nem is akárhol áll ez a ház majd, és nem is akárhogyan. Abban a közegben, abban a mennyei hazában, amelyet szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem gondolt. Amiben a hívó már itt a földön van, csak még nem lett nyilvánvalóvá, hogy milyen lesz, amikor teljesen kiteljesedik ez a mennybéli állapot.

Amikor olvastuk az okos és bolond építőről Jézus Krisztus igéjét, akkor hozta Isten Szentlelke elém ezt az igét. Jézus Krisztus arról beszél, hogy van, aki sziklaalagra épít, és a ház megmarad, és van, aki homokra vagy fővényre épít, és a ház összeomlik.

Pál apostol csak azokkal foglalkozik, akik sziklára építették házukat. Jézus Krisztus azt mondta, hogy aki hallja ezeket a beszédeket és megcselekszi azokat (azaz hisz annak), az a kősziklára építi házát, aki hallja a beszédeket, de nem hiszi el – hiszen sokan elmentek Jézus Krisztustól úgy, hogy hallották a beszédeket, a világos kijelentést, hogy ki Ő, mit akar Isten az életükkel – az elpusztul.

Egyszer Jézus megkérdezi a tanítványokat: ti is el akartok menni? Nyilván azok az emberek hiába hallották az igét, nem építették rá életüket és hitüket, és ezért az ilyen ember hasonló ahhoz a bolond emberhez, aki alap nélkül építkezett, fővényre építette házát, és a ház összedőlt és nagy volt a romlása.

Pál apostol pedig arról beszél, hogy aki viszont kősziklára építi házát, az meglássa, hogy mit, milyen módon épít rá! Pál azt mondja: lehet építeni fát, szénát, pozdorját, ami megég, és lehet építeni az alapra drágakövet, ezüstöt, aranyat, amely megmarad. Mert ama nap nyilvánvalóvá teszi, hogy ki, mit épített rá, mert az a nap tűzben jelenik meg.

Nem erről lesz szó mai istentiszteletünkön, de elmondom, hogy ezt az igét sokan félreértik, azt gondolják, hogy itt a tisztító tűzről van szó, mert „ama nap tűzben jelenik meg, és majd a tűz próbálja meg” – tehát nem arról van szó, hogy a tűz megtisztít valamit, hanem arról, hogy a tűz megpróbál valamit. Egyébként a Szentírás nem tisztító tűzről beszél nekünk, hanem tisztító vérről. „Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

Hittel ezt kérte Dávid is imádságában: mossál meg, Uram, és fehérebb leszek a hónál. Tisztíts meg teljesen – énekeljük. Hadd legyen fényedből fénysugár az életem. Legyen előttünk Jézus Krisztusnak a tisztító vére, és mossuk meg ruháinkat a Bárány vérében, hogy a mennyei trón előtt állhassunk majd a mennyei Jeruzsálemben.

Nem arról beszél elsősorban az apostol, amit az első versben olvasunk, hanem arról, amit a további versekből látunk. Tudniillik, hogy ki mit épít erre az alapra. Leszögezi, hogy nincs más alap, nincs más fundamentum, de utána arról beszél töb bet az apostol, hogy erre a fundamentumra ki mit épít, és harmadszor pedig azt mondja: ez majd megpróbáltatik, hogy fa, széna és pozdorja van-e rajta, vagy pedig drágakő, ezüst vagy arany.

Amikor valaki házat akar venni, amit ezer számra lehet a hirdetések ből látni, akkor ott van, hogy ház milyen, nagy, kicsi, mindig ott van egy olyan jelző is, hogy miből épült a ház. Nem mindegy, hogy vályogból, szilikátból vagy pedig HB 38-as téglából. Persze az sem mindegy, hogy mire épült.

Az első mondatban Pál apostol leszögezi, hogy más alapot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, amely az Úr Jézus Krisztus. Ez az ige azt jelenti, hogy alapozni nem nekünk kell, nekünk építenünk kell, mert az alap készen van. Az alapot el kell fogadni, hogy én erre építek. Honnan tudjuk ezt? Ézsaiás könyve 28,16 részéből. Azt mondja ott az Úr: Sionban egy követ tettem le, drága szegletkövet, erős alappal. — Tehát ez már vettetett.

A Biblia szerint sokkal hamarabb megvetette ezt az alapot Isten, mint például a földnek az alapjait. Már a föld alapjainak megvettetése előtt ez az alap készen volt. Azt kiemelem: más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, ami az Úr Jézus Krisztus. Ez csodálatos kijelentés, és drága ige. Ez hitünknek az alapja.

Egy kis város nagyobb gyülekezetében szolgáltam. Hatalmas templom épült ott valamikor. Hatalmas tornya már az autópályáról látszik, messzire világlik a fehér torony. Amikor megálltam ez előtt a torony előtt, akkor kérdeztem a lelkészt: hogy lehet, hogy ezen egy repedés sincs? Pedig ott ingoványos talaj volt valamikor. A kérdésemre a lelkész elmondta ennek a titkát: amikor ezt alapozták, 7 méter mélyre mentek le az alappal. Egészen addig, míg a szilárd talajt meg nem találták.

Olyan jó, hogy nekünk van egy alapunk. Az alap pedig Jézus Krisztus. Nincs más alap — mondja az ige. Nincs más evangélium, mert az evangélium erről az alapról szól. Nincs más egyház, csak egy, mert az egyház ezen a sziklaszilárd fundamentumon épül. Nekünk lehetnek képzavaraink, de ezt Isten igéje helyreteresi.

Nem ott van egyház, ahol sokan vannak, nem az az egyház, amelyik elismert egy államban, amelyik domináns abban a nemzetben. Az az egyház, amit Isten meghatároz. „Letettem Sionban egy drága szegletkövet.” Letette Isten a követ, erre pedig gyűjti a tagokat, a téglákat, a köveket, hogy építse az Ő egyházát. Ennek vagyok én is tagja — mondja az 54. kérdésünk —, és hiszem, hogy örökké az is maradok, mert az igén épült egyház egyrészt sziklán áll ebben a világban is, és örökké áll, mert Isten ezt tervezte el felőle.

Mert nem bennünk van a garancia. Nem azon van, hogy én épültem az alapkövön, hanem azt mondja a Péteri levél meg az Efézusi levél 2. fejezete: rá épültek ti is erre az alapkőre, amelyre az apostolok, meg a próféták. Az Efézusi levél csodája az, hogy nemcsak a zsidóságból újjászületett emberek, hanem a pogányságból jövők is, a Kornéliuszok is. A pogány százados is ráépült. Miért? Mert hitt a beszédnek, mert meglátta ezt az alapot, és azt mondta: Jézus Krisztus az alap, Ő a szegletkő. „Letettem Sionban egy drága szegletkövet.”

Amikor Pál másfél évig evangelizál Korinthusban, akkor ő ott valójában nem alapoz, nem alapot vet — bár azt mondja, hogy az alapot ő vetette. De olyan értelemben mondja, hogy erről az alapról prédikált. Ezt az alapot ragyogtatta fel a Korinthusiaknak. És azt mondja a 15. fejezetben, hogy állandóan eszükbe is akarja juttatni ezt az evangéliumot, amelyet be is vettetek, amelyen álltok is, amelyen áll a hitetek. (1Kor 15). Most nem érdekes, hogy milyen volt Korinthus. Ezért az ige azt mondja: nincs más alap és nincs más evangélium. Mert az evangélium vagy erről az alapról szól, vagy nem evangélium. Lehet kegyes beszéd, szent frázisok sokasága, lehet emberi nemes gondolatok sokasága egymásra építve, de nem evangélium. Az evangélium az: letettem Sionban egy drága szegletkövet. Ez a kő fundamentum.

Éppen ezért az erről szóló híradás és az erről szóló bibliai tanítás fundamentális igazság. Így is mondhatjuk: alapvető dolgok. Vannak alapvető életszükségletek, és a mi hitünknek alapvető fundamentuma, amelytől nem lehet elvonatkoztatni. Erre kell ráépülni. Aki nem épül rá, az elvész. Aki nem épül rá, az olyan, mint a homokra épített ház, amely összedől. Itt kiderül, hogy az az ember, akiről Lukács 16. fejezetében olvasunk, az a gazdag ember fővényre, homokra épített. És halála percében felemelte szemeit a pokolban. Miért? Azért, mert ő fővényre épített, nem Isten igéjére.

Pál apostol azzal foglalkozik ezután, hogy a korinthusi gyülekezet, amely erre az alapra épült, mit épít rá. A korinthusi gyülekezetet úgy nézi Pál, hogy ti ezen az alapon vagytok. A levél kezdetén azt mondja: a Korinthusban lévő szenteknek. Azt mondja a gyülekezeteknek Pál: az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban, Efézusban vagy Filippiben, vagy Budapesten, vagy bárhol van: az Isten gyülekezetének, akik Jézus Krisztusra építenek. Korinthusban nem arról volt szó, hogy mire építettetek, hanem arról, hogy mit építettetek rá. Ha a korinthusi levelet elolvassuk, láthatjuk, hogy a felépítménnyel foglalkozik.

Szeretném egy mondatban a szívetekre helyezni, ennek az igének a csodálatos üzenetét és tanítását, amely számomra olyan gyönyörűséges lett a héten. Mégpedig azt: ha az alap drága, akkor legyen drága a felépítmény is. Letettem Sionban egy *drága* szegletkövet. Isten letette azt a szegletkövet, amelyben gyönyörködik, amely neki drága. Akkor a gyülekezetnek, a hívőnek mi a feladata? Az, hogy a felépítmény is az alaphoz méltó legyen. Így mondja az apostol: akik drágakövet építenek rá. Értékest, mert az alap értékes, mert Jézus Krisztus, az Isten egyszülött Fia. Mert az alap drága, akkor legyen a felépítmény is az. Hogy megy az alaphoz a pozdorja, széna, szalma, fa? Nem illik oda. Ezért mondja a korinthusiaknak: mit építettetek rá?

Konkrétan: az első, amiért ostromozza a gyülekezetet, hogy fát, szénát, pozdorját épít rá, aki a gyülekezetben azt mondja Korinthusban: Pálé vagyok, én Péteré, én Apollósé. Az egyiknek ez volt a szimpatikusabb, a másikkal az. Az, hogy Isten igéje mit mond neki, az mellékes volt. Az volt a lényeges, hogy ki mondja. Apollós szépen tudott beszélni. Pál magáról azt mondja, hogy ő dadogó beszéddel, erőtlően jelent meg közöttük, de másról nem tudok, csak Jézus Krisztusról, mégpedig, mint megfeszítettről. S akkor a korinthusi gyülekezet elkezdett az ige hirdetőik tekintetében válogatni. És azt mondja: aki válogat, az fát, szénát, pozdor-

ját épít az alapra. Ezt majd megpróbálja a tűz, és kárt vall. Nem azt mondja: kárhozatot kap, mert ő maga megmenekül, kárhozatot nem kap, csak kárhoztatást.

Az üdvösség ugyanis a Biblia szerint elveszíthetetlen ajándéka Istennek. Ő nem úgy ajándékozik, mint ahogy a múltkor hallottam valakiről: adott valamit a családnak, aztán két hét múlva szólt: hozzátok vissza, mert nem nektek akartam adni. Azután, mikor kaptak valamit, eleve félretették, hogy addig nem használják, mert lehet, hogy meggondolja magát és visszakéri egy hét múlva.

Isten nem vonja vissza az Ő ajándékait. Az Ő döntése, tanácsvégzése megváltoztathatatlan. „Ő maga megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.” Odaáll az Úr elé majd úgy, ahogy az ének mondja: nincs kalász, mit én arattam, nincsen kéve vállamon. Mások meg úgy fognak odaállni: itt vannak a kalászok, itt vannak a kékék, érted Uram és veled együtt tehettem mindazt, amit tettem.

Mit épít rá? Ez azért fontos, mert az alap és felépítmény összetartozik. Így lesz szent házzá, szent hajlékká az Úrban az egyház is, hogy felépíttetik, növekszik. Vajon én mit építek az alapra? Első kérdés mindig, hogy az alapra épít-e? Ha valaki nem az alapra épített, kérem az ige alapján, hogy lássa meg, vegye észre és építse életét Krisztusra, az egyedül üdvözítőre, ettől fogva. Ahogy nincs más evangélium, nincs más alap, nincs más üdvözítő — ezt az igében úgy olvassuk: nem is adatott az emberek között más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk, csak Jézus. Solus Christus — hirdették a reformátorok. Csak Jézus, aki segíthet. Üdvöt nem adhat más, csakis Ő — énekeljük a halleluja énekben.

A második kérdés: ha megnézzük, milyen a felépítmény? Hadd mondjam el: kikkel vállalhatunk lelki közösséget? Ez mindig nagy kérdés. Kiknek mondhatjuk: testvérem? Mindenkinek? Vagy, aki templomba jár? Ma én azt láttam meg, hogy lelki közösséget azokkal vállalhatunk, akikkel lehet, hogy a felépítmény más, de az alap ugyanaz. Mert az alap tekintetében nincs pardon! Látjuk az igéből. Más alapot senki sem vethet — mondja Isten igéje. Felépítmény tekintetében lehet különbség, de alapban nem. Azokban a fundamentális kérdésekben, hogy mi a Szentháromság, abban, hogy kicsoda Jézus Krisztus nekünk, abban, hogy mi az egyház, mik a sákramentumok, mind-mind Jézus Krisztushoz köthető. Ezek fundamentális igazságok. Fundamentális törvények a Bibliában. Itt azt mondjuk: nincs más fundamentum, vagy az egyik legnagyobb: a hit általi megigazulás. Miért mondod, hogy csak kegyelemből igazulsz meg hit által, Jézus érdeméért? Miért mondjuk ezt az úrvacsorában: hiszem és vallom, hogy az üdvösség, a váltság, a bocsánat kegyelemből van, és mi egyedül Krisztus érdeméért igazulunk meg hit által, és nem cselekedetekért, hogy senki ne kérkedjék.

Fundamentális igazságokban Isten nem engedett nekünk pardont. Nem úgy van, hogy ő ugyan nem ezt hiszi, meg nem erre épült, de azért azt mondom neki: testvér. Mi jogon mondom, ha Isten ezt nem mondja? Nem akarom megsérteni? „A szeretet összeköt bennünket.” — vélik.

A múltkor olvastam egy hitvallást az egyik, fiatalokat különösen vonzó kis csoportról. A hitvallásukban az van: a szeretet köti össze őket. — Nem. A Biblia nem ezt mondja. Az alap köt össze bennünket. Ugyanazon az alapon... Ráépültek a próféták és apostolok alapkövére, mert ők is azon építkeztek. Ez köt össze bennünket. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az alap. Nincs más evangé-

lium és nincs más alap, nincs más közbenjáró. Mindig előjön a Bibliából: nincs más. Miért? Mert az ember mindig mást keres. A bűnös embernek mindig más kellene. Mert nem jó az az egy. Egy az Isten, egy a közbenjáró, az igaz Jézus Krisztus. Más nincs.

Azt mondja Isten a tízparancsolatban (fundamentális igazság): ne legyenek neked más isteneid énelőttem. Azt kérdezte valaki: mit jelent, hogy más isten? Az, akibe a bizalmadat veted, akitől kérsz valamit, az, akihez imádkozol, az a más Isten. Isten féltőn szerető Isten. Nem azt jelenti, hogy féltékeny, Istennek a döntő a féltése. Bennünket félt attól, hogy más istenhez imádkozzunk és könyörögjünk. Az alapvető probléma közöttünk. Az nem felépítmény.

Amikor Luther még a megtérése és újjászületése előtt azért imádkozott: Szent Borbála, segíts meg, ez nem közös alap. Ha akkor éltem volna, nem tudtam volna Luthernek azt mondani: testvér. Mert én csak Istenhez könyörgök. Vannak felépítménybeli különbségek, ezekkel lelki közösséget vállalhatunk. Ez volt Korinthusban is. Ott van a gyülekezet, akik meghallották az ígét, kijöttek, új életet kaptak, ráépültek, csak aztán emberi dolgok miatt kezdtek fát, szénát, pozdorját építeni. De azokat Pál apostol testvéreknek tekinti, mert ez felépítménybeli kérdés. Itt lehetnek különbségek. De alapvető kérdésekben nem. Fundamentális dolgokban nem lehet engedmény, és nem lehet közösség.

Az ige azt mondja: ha drága az alap, akkor legyen drága a felépítmény is. Egy másik helyen úgy mondja Pál apostol: járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére. Olyat építsetek, ami a drága alaphoz illik. Olyan felépítmény legyen. Adja meg az Úr, hogy így legyen! Mit építünk rá? Azt, amit az Írás mond, ami az alapból következik, vagy pedig azt, ahogy én gondolom, ahogy én tanultam, ahogy én látom. Vizsgáljuk felül.

A harmadik, amiről beszéljünk: mit jelent, hogy ama nap próbálja meg? Mert ama nap nyilvánvalóvá teszi, mivelhogy tűzben jelenik meg. Itt sokan gondolnak az ítélet napjára. Az jelenik meg tűzben. Arról én csak másodsorban beszélnék. Elsősorban nem így értem azt, hogy ama nap megpróbálja, mert tűzben jelenik meg. Én nem az ítéletet értem alatta. Az is sok mindent nyilvánvalóvá fog tenni. Elsősorban nyilvánvaló lesz az, hogy valaki az alapra épített vagy nem. A juhok, vagy kecskék közé fog számláltatni. Ama nap sok minden nyilvánvalóvá válik, és sok szív titkai ki fognak derülni.

Ha ezt Pál apostol figyelmeztetésül, bátorításul, ajánlatképpen leírta, akkor én elsősorban azt látom, hogy „ama nap” itt azt jelenti: az a nap, amikor felragyog neked Isten világossága. Amikor valamely kérdésben építünk az alapra, jön a felépítmény, hogy mit, és valamely kérdésben Isten világosságot ad. A tűz mire vonatkozhat? Nyugodtan érthetjük úgy: a Szentlélek tüze. Amikor Isten Szentlelke – ahogy előbb énekeltük is „igédnek vezérlj útjára.” Amikor Isten igéje felülbírálja életemben azt, amit én gondolok, azért, hogy azt vegyem észre, amit Isten gondol. Az a nap azt jelenti: világosság, amikor valakinek felragyog a Krisztus. Felragyog az a Krisztus, akit ő addig, mint alapot ismert az életében és arra épült, de nem úgy építkezett, ahogy az alap kívánta volna.

Mondok két példát. A Béreabeliekről olvassuk a Cselekedetek 17-ben: amikor hallják az ígét, elkezdik kutatni az Írásokat, hogy csakugyan így vannak-e

ezek. A másik példa. Luther élete végén Melanchtonnak (reformátor) írt egy levelet: az úrvacsoráról való tudományban gyakran elragadtak engem az emberi indulatok. — Ez az, amikor valaki meglátja, hogy volt olyan kérdés, olyan tan, amiben elragadták az emberi indulatok. Nem Isten ígéje alapján mondta, amit mondott, tanított. Azért mondom ezt, mert ezt nem szégyen megvallani, bevallani. Nem szégyen visszabontani azt, ha valaki fát, szénát, pozdorját épített rá.

Olyan sokszor tapasztalom ezt a beszélgetések során. Amikor valaki valamilyen kérdésben nem világosan, nem igeszerűen, nem biblikusan lát. Nincs kétségem, hogy újjászületett élete van, hogy ő maga megmenekül, hogy üdvössége van, és együtt fogjuk a mennyben a Bárány trónja előtt énekelni Mózes és a Bárány énekét. De valamely kérdésben nem az alaphoz méltóan gondolkodik. Itt két dolog lehetséges: valaki azt, amit gondol, ami fa, széna, és pozdorja, úgy tünteti fel, hogy ez drágakő, és azt is hiszi, és ragaszkodik hozzá foggal, körömmel. Vagy pedig azt mondja: Uram, adtál nekem világosságot ebben a kérdésben, szeretném visszabontani a Szentlélek tüze segítségével, add, hogy visszabontsam, amit építettem, és kezdjek mást építeni rá. És ez nem szégyen. Ha ama nap próbálja meg, akkor már nincs más lehetőség. Ha az ítélet napján próbálja meg, akkor nincs visszakozás.

Legyünk tehát olyanok, akik Isten ígésén állnak, az egy fundamentumon, Jézus Krisztuson és a fundamentumhoz méltó felépítménnyel rendelkeznek. Olyan tanítást tanulnak, vallanak, amely egyezik az alappal, egyezik Jézus Krisztussal, egyezik a fundamentális tudománnyal. Az ilyenről azt mondja az ige: ez megmarad, és jutalmát veszi. Az egyik ilyen ige: az ilyenek fénylenek, mint a csillagok, örökkön-örökké. (Dániel könyve).

Fényleni akarsz-e Isten országában úgy, mint a csillagok: örökkön-örökké? Akkor építsd életed Krisztusra, ez az első alapvető szempont, a második az: építs erre olyat, ami az alaphoz méltó, amely megmarad, amely örökké áll, és amely ragyogni fog.

Énekeljük a 392,1 versét, válaszolva az ige üzenetére.

m Wesley S.S., 1810–76.

Az egy-ház-nak a Jézus a fun-dá-men-to-
ma, A szent I- gé- re é- pült fel
lel-ki temp-lo- ma. Le- szállt a mennyből
hív- ni és el- je- gyez- ni őt, Meg-
vált-va drá-ga vé-rén a vált-ság-ban hí-vőt.

Imádkozzunk!

Áldunk, Úr Jézus Krisztus, hogy te vagy az egyház fundamentuma. Köszönjük az erről szóló bibliai ígét, hogy más fundamentum nincs. Aki üdvözülni akar, annak hinnie kell az egyetlen fundamentumban, mégpedig úgy, hogy megváltotta drága vérén a váltságban hívót.

Köszönjük, hogy ez a mi szentséges hitünknek az alapja, és tárgya. Köszönjük, hogy ezt kell hitben megragadnunk, hogy minden bűnünkért tökéletesen eleget tettél, és megbékéltetted az Istent, az Atyát, akinek méltán van haragja az ember minden hitetlensége és gonoszsága ellen.

Köszönjük, Urunk, amikor először hallhattuk sokan az erről az alapról szóló evangéliumot. Köszönjük, hogy rátetted életünket erre az alapra. Kérünk, azokért, akik nem ezen az alapon akarnak vagy nem ezen az alapon építkeztek eddig, hadd lássák meg, Urunk, hogy mindaz, amit építettek, úgy vall kárt, hogy az egész elvész. Ők maguk is, mert nem vették komolyan a felkínált lehetőséget.

Köszönjük, hogy figyelmeztetted, hogy erre az alapra mit építünk, az sem mindegy, mert jó lenne, ha méltó lenne a felépítmény ahhoz az alaphoz, amely vettetett, akit kaptunk, akit elküldött értünk a mi Atyánk.

Megvalljuk, Urunk, előtted, hogy bizony volt, vagy vannak az életünknek olyan dolgai, amikor fát, szénát és pozdorját építünk rá. Amikor nem vesszük komolyan, hogy hozzád méltóan kellene élni, járni, beszélni, gondolkodni, tenni. Kérünk: taníts minket az alapvető fundamentális dolgokra, hogy azokban járjunk, bölcs építőmesterek legyünk, és jutalmat kapjunk majd, amikor visszajössz ítélni élőket és holtakat.

Köszönjük, hogy már nagy jutalom az, ha az ige igazságai a szívünkben vannak és törvényedről gondolkodhatunk, igédben gyönyörködhetünk, és rácsodálkozhatunk arra a sok-sok összefüggésre, amelyet a kijelentésben elénk adtál.

Kérünk, áldd meg a gyülekezetet is, habár sok tekintetben mi is olyanok vagyunk, mint a korinthusiak, de az alapon legyen az életünk. Taníts bennünket tovább, Urunk, és vezess tovább igéd és ígéreted szerint.

Kérünk, azokért, akik nem lehetnek most közöttünk távolság vagy betegség miatt, áldd meg életüket. Könyörgünk hozzád gyászoló testvéreinkért, akik a héten temették szeretteiket. Kérünk, hogy az elhangzó evangélium és ige hadd legyen a szívünkben, és erre az alapra építsék életüket. Mert aki erre épít, az megmarad.

Köszönjük neked, hogy kezredbe tehetjük egész országunkat, nemzetünket, határon innen és túl lakó magyarokat, benne a mi testvéreinket, akik ugyanarra az alapra építettek.

Köszönjük, hogy eléd hozhatjuk sok olyan dolgunkat, gondunkat, gondolatainkat, amelyek nekünk nehezek. Azt mondd: hozzuk eléd ezeket. Hozzuk, Urunk, mert benned bízunk, hogy kegyelmes Istenünk vagy, szerető mennyei Édesatyánk, akinek semmi sem lehetetlen, és aki fejünk hajszálait is számon tartod. Szabadíts meg minden aggodalmaskodástól bennünket. Vedd el a mi kicsinyhitűségünket és add, hogy valljuk: bízom benned, Uram Jézus, benned bízom egyedül.

Hallgass meg minket kegyelmedből.

Ámen.